

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo jedenáct

Jeff Pippenger

2025-12-14

Číslo jedenáct

Poselství pozdního deště je varováním před blížícím se uzavřením doby milosti spolu s výzvou k osobní přípravě. Tyto dva koncepty jsou znázorněny v desáté a jedenácté kapitole Izajášova vidění, a to v kontextu poselství Daniel 11, které bylo odpečetěno v roce 1989 a jehož skrytá historie je odpečetována během doby pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou ve vidění představeni Izajášem a jeho syny. Obě linie společně představují varování pro Achaza, jenž představuje laodicejské, kteří nemají „porozumění“ těmto dvěma vnitřním a vnějším liniím, jež prostupují biblickým proroctvím.

Daniel 11:11 a Zjevení 11:11 představují totéž vnitřní a vnější zobrazení, přičemž Daniel představuje vnější a Zjevení vnitřní. Tyto dva vnitřní a vnější „kapitoly a verše“ se přímo spojují s vnějšími a vnitřními poselstvími desáté a jedenácté kapitoly, a činí tak v Izajáši 11:11.

Izajáš 6 je 11. září a ztotožňuje očištění a pomazání Izajáše jako posla při 11. září. Od sedmé kapitoly dále je podán nástin poselství, které přišlo 11. září. Desátá kapitola určuje úlohu posledních šesti veršů Daniele jedenácté kapitoly, neboť to bylo poselství odpečetěné v čase konce roku 1989.

Jedenáctá kapitola Izajáše představuje 11. září a pomazání Izajáše i jeho poselství. První verš je spojen s desátým veršem skrze „Jišaje“ a desátý verš říká: „A v onen den“, a jedenáctý verš pokračuje slovy: „I stane se v onen den, že Hospodin podruhé vztáhne svou ruku, aby získal nazpět zbytek svého lidu.“

Tím dnem byl rok 1850.

I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá plod. A spočine na něm Duch Hospodinův, duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a síly, duch poznání a bázně Hospodinovy; a naplní jej bystrým porozuměním v bázni Hospodinově. Nebude soudit podle toho, co vidí svými očima, ani kárat podle toho, co slyší svými ušima; nýbrž bude soudit chudé spravedlivě a s nestranností bude rozhodovat při prospěchu tichých zemí. Zem udeří prutem svých úst a dechem svých rtů usmrtí bezbožníka. Spravedlnost bude pásem jeho beder a věrnost pásem jeho ledví. Vlk také bude přebývat s beránkem a levhart bude uléhat s kůzlem; tele a lvíče i vykrmené dobytče budou spolu a malé dítě je povede. Kráva i medvědice se budou pást, jejich mláďata budou spolu uléhat; a lev bude žrát slámu jako vůl. Kojenec si bude hrát nad dírou zmiže a odstavené dítě vztáhne svou ruku nad doupež baziliška. Nebudou škodit ani hubit na celé mé svaté hoře, neboť země bude plná poznání Hospodina, jako vody přikrývají moře.

11,10 A v onen den povstane kořen Jišajův, který bude stát jako korouhev národům; k němu se budou pohané utíkat a místo jeho odpočinutí bude slavné.

11:11 I stane se v onen den, že Pán znovu, podruhé, vztáhne svou ruku, aby získal zpět ostatek svého lidu, který zůstane, z Asýrie a z Egypta, z Patrosu a z Kúše, z Élamu a ze Šineáru, z Chamátu i z mořských ostrovů.

11:12 I vyzdvihne korouhev pro národy, shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sesbírá od čtyř úhlů země.

I žárlivost Efraimova pomine a protivníci Judovi budou vyhlazeni: Efraim nebude žárlit na Judu a Juda nebude sužovat Efraima. Ale přiletí na ramena Pelištejců k západu; společně oloupí ty, kteří jsou na východě; vztáhnou svou ruku na Edóma a Moába a synové Amónovi je budou poslouchat.

A Hospodin zcela zničí zátoku egyptského moře; a svým mocným větrem vztáhne svou ruku nad řeku a udeří ji v sedmi proudech a způsobí, že lidé přejdou suchou nohou. A bude tam silnice pro ostatek jeho lidu, který zůstane, z Assýrie; tak jako tomu bylo Izraeli v den, kdy vystoupil z egyptské země. Izajáš 11,1–16.

První verš praví: „I vyjde proutek z pařezu Jišajova a ratolest z jeho kořenů ponese ovoce. A spočine na něm Duch Hospodinův.“ Mocný popis Krista pokračuje dále, AVŠAK tento popis se vztahuje více k posledním dnům než ke dnům Izaiášovým, ba ani ke dnům, kdy Kristus chodil mezi lidmi.

Pečlivé čtení ukazuje, že verše jedna až devět jsou vesměs identifikačními znaky Krista, a ve verši deset se praví: „A vyjde prut.“ V plynulém sledu myšlenky od verše jedna až po verš deset není žádný předěl. Verš deset říká: „a v onen den“, což se nutně musí stát téhož dne jako ve verši jedna. Jak verš deset, tak verš jedna označují „kořen“, a tím oba verše spojují řádek za řádkem.

Společně verš první a desátý praví: „I vyjde proutek z pařezu Jišajova a ratolest z jeho kořenů ponese ovoce. A v onen den bude kořen Jišajův, který bude stát jako korouhev národům; k němu se budou pohané obracet a místo jeho odpočinutí bude slavné.“

„Prut“ je symbolem authority.

I porodila syna, mužského, jenž má pást všechny národy železnou berlou; a její dítě bylo uchváčeno k Bohu a k jeho trůnu. Zjevení 12,5.

„Hůl“ je symbolem vyvolení, rozdělení a oddělení.

Mojžíš tedy položil hole před Hospodinem ve stanu svědectví. I stalo se nazítří, že Mojžíš vešel do stanu svědectví; a hle, hůl Áronova pro dům Léviho vypučela a vydala pupeny, rozkvetla květem a přinesla mandle. Potom Mojžíš vynesl všechny hole od Hospodina ke všem synům Izraele; a oni se podívali a každý si vzal svou hůl. I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vrať Áronovu hůl před svědectví, aby byla uchována jako znamení proti buřičům; a tak ode mne zcela odvrátíš jejich reptání, aby nezemřeli. A Mojžíš učinil tak; jak mu Hospodin přikázal, tak učinil. Numeri 17,7–11.

Áronova hůl, která vypučela, označuje „hůl“ v období pozdního deště, neboť Áronova byla jedinou „holí“, která vypučela z třinácti „holí“. Toto vypučení je symbolem období pozdního deště, kdy Bůh zjeví rozdíl mezi dvanácti vzpurnými „holemi“, které tvrdí, že mají poselství pozdního deště, jak je to rovněž znázorněno v Eliášově projevu ohněm, jenž vyznačuje rozdíl mezi pravým a falešným. „Hůl“ je také symbolem měření a soudu.

A byla mi dána třtina podobná prutu; a anděl stál a řekl: Vstaň a změř chrám Boží i oltář a ty, kteří se v něm klanějí. Zjevení 11,1.

„Prut“ vychází z pařezu Jesse a „Jesse“ znamená „vynikat“, jako to činí znamení cesty v biblickém proroctví. Fares byl skutečným „kořenem“ Jesse a Fares znamená „trhlina, prorazit se ven nebo rozptýlit“. Fares je kořenem neboli počátkem Jesseho krevní linie. „Kořen Jesse“ je tedy symbolem alfy, Faresa, a omegou je Jesse, počátek a konec. Kořen Jesse začíná rozptýlením (Fares) a končí u znamení cesty muže, který stojí. Muži, kteří se prorocky stavějí, označují království. V Bibli Fares začíná krevní linii, bez jakékoli návaznosti před svým uvedením, a jeho jméno znamená průlom, takže záznam jeho rodokmenu i jeho jméno označují Faresa jako počátek, čímž se Jesse stává koncem. Melchisedech je rovněž biblickou postavou, o níž se uvádí, že nemá žádný předchozí rodokmen, stejně jako je tomu v případě Farese. Kořen Farese obsahuje pravdu, že představuje kněžství Melchisedechovo, jemuž Abraham odváděl desátky.

Řád Melchisedechův je kněžský řád Kristův.

Kam předchůdce pro nás vešel, totiž Ježíš, ustanovený na věky veleknězem podle řádu Melchisedechova. Židům 6,20.

Kořenem Jesse byl řád Melchisedechova kněžství a počátek musí odrážet konec. Jesse představuje poslední skupinu Melchisedechova kněžství, která povstane a která je podle Izajáše znamením pro národy.

„Kmen“ znamená „porazit (stromy); kmen či pařez stromu (jak poraženého, tak zasazeného)“ a „kmen“ vyrůstá z království, které bylo pomínuto, jako tomu bylo u Nebúkadnesara ve čtvrté kapitole Danielovy knihy. Strom je v prorockém smyslu královstvím, a když království skončí, tento strom byl poražen.

„Výhonek“ v daném úseku vyrůstá z pařezu — nikoli z horní větve. Z někdejšího království, znázorněného pařezem, vychází „prut“, symbol autority, a tato autorita závisí na tom, zda „prut“ nese „pupeny a květy“ poselství pozdního deště. Tato autorita je odvozena od předchozího království, které bylo poraženo.

„Kořen“ je „kořen Jišajův“ a „výhonek“, který vychází „z pařezu“, vyrůstá z „pařezu“, jehož kořeny jsou kořenem Jišajovým. Výhonek, který přináší autoritu, vychází z pařezu, avšak Ratolest vychází z kořene — a kořen je korouhví. Kořen je počátek a koncem je Ratolest.

Slovo „ratolest“ znamená strážce nebo znamení na cestě. Izajáš nás informuje, že Ratolest přichází v době nedělního zákona.

A v onen den sedm žen uchopí jednoho muže se slovy: Budeme jíst svůj vlastní chléb a oblékat se do svého vlastního oděvu; jen ať jsme nazývány tvým jménem, aby byla odňata naše potupa. V onen den bude ratolest Hospodinova krásná a slavná a plod země bude vznešený a půvabný pro ty z Izraele, kdo unikli. I stane se, že ten, kdo zůstane na Siónu, a ten, kdo zůstane v Jeruzalémě, bude nazván svatým, každý, kdo je zapsán mezi živými v Jeruzalémě: až Pán smyje nečistotu dcer Siónských a odstraní krev Jeruzaléma z jeho středu duchem soudu a duchem spalujícím. Izajáš 4,1–4.

Tím „jedním mužem“, jehož se sedm žen přidržuje, je papež, jenž se při nedělním zákoně stává osmým, který je ze sedmi, a padělá tak osm duší na arše. Při nedělním zákoně, „v onen den“, „výhonek Hospodinův bude krásný a slavný“, „když Hospodin smyje nečistotu dcer Sijónských a očistí krev Jeruzaléma z jeho středu duchem soudu a duchem spalování.“ Očištění duchem soudu a spalování vykonává při nedělním zákoně Posel smlouvy v Malachiáši tři. „Krásný výhonek“ je sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří nevycházejí z pařezu, nýbrž z kořene Jišaje, jenž je korouhví.

Jejich autorita je znázorněna holí, která vzešla z větve padlého království. Království Filadelfie padlo od roku 1856 do roku 1863 a autorita ustanovená v onom padlém království je znovu ustavena při nedělním zákonu. Když je pozdvižena větev, která je korouhví, laodicejské hnutí sto čtyřicet čtyři tisíc přechází ve filadelfské hnutí sto čtyřicet čtyři tisíc. Tehdy je autorita neboli hůl, která vzešla z milleritského neboli filadelfského království, znázorněna klíčem, který je vložen na Eliakima v Izajáši 22,22.

A vložím klíč domu Davidova na jeho rameno; takže otevře, a nikdo nezavře; a zavře, a nikdo neotevře. Izajáš 22,22.

Tento verš označuje 22. říjen 1844 a ztotožňuje Eljakíma jako toho, kdo přijímá „klíč“. V předchozích dvou verších je autorita Laodiceje odňata Šebnovi a dána Eljakímovi. V době nedělního zákona je autorita, která byla kdysi dána vyvolenému lidu smlouvy, odňata království laodicejského adventismu sedmého dne a dána království filadelfského hnutí sto čtyřicet čtyři tisíc — což je království slávy.

Řekl jim: „A za koho mne pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone Barjonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na této skále zbuduji svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. A dám ti klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.“ Matouš 16,16–19.

Prut autority, znázorněný jako klíč daný Petrovi, je vložen na rameno Eljakímovo v Izajáši 22,22. Petr představuje ratolest ze sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří vstupují do smlouvy s Kristem těsně před nedělním zákonem. V dané pasáži se Petr nachází v Cesareji Filipově, což je Panium z veršů třináct až patnáct jedenácté kapitoly Daniela. Jeho jméno je změněno, což představuje smluvní vztah, a jméno Petr při posouzení násobením číselných pozic jednotlivých písmen se rovná 144 000. Autorita neboli prut neboli klíč, který je vložen na Eljakíma, když je Šebna vržen na pole jako míč, je oním „prutem“, který vychází z pařezu filadelfského milleritského adventismu, jenž byl

skácen od roku 1856 až do roku 1863.

Petr přijímá autoritu Božího smluvního lidu při oddělení pšenice a koukolu, neboť pšenice má být pozdvižena jako snop oběti pohybování o Letnicích. Nejprve je oddělen koukol, jak to znázorňuje kvas v letničních chlebech oběti pohybování, který je odstraněn procesem pečení. Autorita hole či klíče vychází z pařezu padlého království a ratolest, která je korouhví, vychází z kořene Jesse a je kořenem Jesse, neboť Ježíš znázorňuje konec věci počátkem věci. Kořen je počátek a ratolest konec. Toto prorocké uplatnění nemohou pochopit hašteřiví Židé Kristovy doby ani dneška, neboť je to základní princip metodologie pozdního deště a je to také znázorněno jako klíč domu Davidova. Klíč otevírá dveře do domu Davidova, které byly zavřeny. Klíč otevírá dveře do nebeské svatyně, domu Davidova. Alfa 22. října 1844 se opakuje v omegě nedělního zákona.

David, syn Jesseho, zaznamenává záhadu, která v době Kristově ukončila jakoukoli další rozpravu s hašteřivými Židy, a tím označila konec Jeho svědectví Židům.

Žalm Davidův. Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnoží tvých nohou. Žezlo tvé moci pošle Hospodin ze Sióna: panuj uprostřed svých nepřátel. Tvůj lid se ochotně přihlásí v den tvé moci, v nádheře svatosti od lůna jitra; tobě patří rosa tvého mládí. Hospodin přísahal a nebude toho litovat: Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova. Žalmy 110:1–4.

Palmoni se rozhodl umístit tento oddíl do Žalmu 110, což je ovšem další číslo ve světě matematiky, které je uznáváno jako zvláštní číslo. Polovina z „220“ a desetkrát „11“ by vedly duši k očekávání, že číslo „110“ má nějaký význam, a také že má — stejně jako tento oddíl sám. Je to píseň Davidova a David je symbolem sto čtyřiceti čtyř tisíc, takže jde o verš z písně o vinici, která je písní Mojžíšovou a Beránkovou. Označuje okamžik, kdy jsou dřívější vinaři vinice pominuti a vinice je dána sto čtyřiceti čtyřem tisícům. Když se tak stane, je to „den tvé moci“, souznějící s mocí Letnic na vrcholu letničního období.

Boží lid bude „ochotný“ v den, kdy vyjde „z lůna jitra“, s „rosou své mladosti“. Nové narození je obrazem obrácení a života. Sto čtyřicet čtyři tisíc bylo vzato z lůna v červenci roku 2023 a narodilo se s rosou své mladosti, neboť se narodili do poselství Půlnočního volání, které se na počátku odehrálo také u mileritů, tedy v jejich „mladosti“. Je to táž rosa, neboť jde o opakování historie alfy v rámci historie omegy. V „den jejich“ „zmocnění“, kdy je Šebna vypuzen „ze“ svého „postavení a ze“ svého „stavu“ a Eliakim je stržen „dolů“, je sto čtyřicet čtyři tisíc učiněno kněžími omegy, neboť jsou učiněni podle řádu Melchisedechova; neboť sto čtyřicet čtyři tisíc neokusí smrti, anebo jsou, jako Melchisedech, kněžími navěky.

V „dni jeho moci“ pošle Pán „žezlo své síly ze Sióna“. Autorita jeho království milosti (ospravedlnění) i slávy (posvěcení) byla vložena na ty, kteří nosí jeho korunu slávy, neboť představují jeho království. Jsou vysláni ze Sióna, neboť význam Sióna představuje prapor sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Když byli farizeové shromážděni, Ježíš se jich otázel: „Co soudíte o Kristu? Čí je syn?“ Odpověděli mu: „Syn Davidův.“

Řekl jim: Jak ho tedy David v Duchu nazývá Pánem, když praví: Pán řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou? Jestliže ho tedy David nazývá Pánem, jak je jeho synem?

A nikdo mu nemohl odpovědět ani slovo, ani se ho od toho dne již nikdo neodvážil na něco ptát. Matouš 24,41–46.

Davidův prorocký vztah ke Kristu z hlediska alfy a ome — počátku i konce — je základním pravidlem metodologie „řádek za řádkem“ a tomuto pravidlu hašteřiví Židé nemohli porozumět o nic více, než laodicejský adventista sedmého dne může pochopit, že dějiny milleritů během poselství Půlnočního volání byly místem, kde byla vylita rosa nebes za mládí adventismu. „Rosa“ tvého mládí spočívá na sto čtyřiceti čtyřech tisících a začala skrápět 11. září, a nedělní zákon je „dnem moci“, kdy je ostatek pomazán za kněze podle řádu Melchisedechova.

Z pařezu laodicejského adventismu sedmého dne (církve bojující) vychází ratolest (církev vítězná), zatímco z kořene Jesseho vychází sto čtyřicet čtyři tisíc — ratolest slavného ovoce pozdvižená jako oběť obracení v den jeho moci.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.

„Přísluví jedna“

„1. dubna 1850 Malému stádcí.“

„Drazí bratří.—Pán mi 26. ledna dal vidění, které nyní vyličím. Viděla jsem, že někteří z Božího lidu jsou otupělí a dřímající; že jsou jen zpola probuzeni a neuvědomují si dobu, v níž nyní žijeme; a že vstoupil ten ‚muž‘ s ‚kartáčem na smetí‘ a někteří jsou v nebezpečí, že budou smeteni. Prosila jsem Ježíše, aby je zachránil, aby je ještě na krátký čas ušetřil a nechal je spatřit jejich strašné nebezpečí, aby se mohli připravit dříve, než bude navždy příliš pozdě. Anděl řekl: ‚Zkáza přichází jako mocný víchr.‘ Prosila jsem anděla, aby se slitoval a zachránil ty, kdo milovali tento svět, byli připoutáni ke svému majetku a nebyli ochotni se od něho odpoutat a obětovat jej, aby uspišili posly na jejich cestě k nasycení hladových ovcí, které hynuly pro nedostatek duchovního pokrmu.

„Když jsem pozorovala ubohé duše umírající pro nedostatek přítomné pravdy a některé, kteří vyznávali víru v pravdu, jak je nechávali umírat tím, že zadržovali nezbytné prostředky k pokračování díla Božího, byl ten pohled příliš bolestný, a prosila jsem anděla, aby jej ode mne odňal. Viděla jsem, že když věc Boží vyžadovala část jejich majetku, podobně jako u mladého muže, který přišel k Ježíši, [Matouš 19,16–22.] odcházeli zarmoucení; a že brzy přejde překypující metla a smete všechno jejich majetek, a potom bude příliš pozdě obětovat pozemské statky a uložit si poklad v nebi.

„Poté jsem spatřila slavného Vykupitele, krásného a půvabného; že opustil říše slávy a přišel na tento temný a osamělý svět, aby dal svůj drahocenný život a zemřel, spravedlivý za nespravedlivé. Snášel krutý posměch i bičování, nesl spletenou korunu z trní a v zahradě se potil velikými krůpějemi krve, zatímco na něm spočívalo břemeno hříchů celého světa. Anděl se zeptal: ‚Za co?‘ Ó, viděla jsem a věděla jsem, že to bylo pro nás; pro naše hříchy to všechno

vytrpěl, aby nás svou drahocennou krví mohl vykoupit Bohu.

„Poté mi byli znovu předvedeni ti, kteří nebyli ochotni vzdát se statků tohoto světa, aby zachránili hynoucí duše tím, že jim pošlou pravdu, zatímco Ježíš stojí před Otcem a přimlouvá se za ně svou krví, svým utrpením a svou smrtí; a zatímco Boží poslové čekali, připraveni nést jim spásnou pravdu, aby mohli být zapečetěni pečeti živého Boha. Pro některé, kteří se hlásili k víře v přítomnou pravdu, bylo těžké učinit byt' i tak málo, jako podat poslům Boží vlastní peníze, které jim svěřil, aby nad nimi byli správci.“

„Potom mi byl znovu představen trpící Ježíš, jehož oběť a láska byly tak hluboké, že za ně vydal svůj život; a potom životy těch, kteří se prohlašovali za jeho následovníky, kteří měli statky tohoto světa a pokládali za tak velikou věc pomoci dílu spasení. Anděl řekl: ‚Mohou takoví vejít do nebe?‘ Jiný anděl odpověděl: ‚Ne, nikdy, nikdy, nikdy. Ti, kdo se nezajímají o Boží dílo na zemi, nemohou nikdy zpívat nahoře píseň vykupující lásky.“

„Viděla jsem, že rychlé dílo, které Bůh konal na zemi, bude brzy ve spravedlnosti ukončeno a že rychlí poslové musí spěchat na své cestě, aby vyhledali rozptýlené stádo. Anděl řekl: ‚Jsou všichni poslové? Ne, ne, Boží poslové mají poselství.“

„Viděla jsem, že dílo Boží bylo brzděno a zneuctíváno některými, kteří cestovali, aniž měli od Boha nějaké poselství. Takoví budou muset Bohu vydat počet z každého dolaru, který použili na cestování tam, kam nebylo jejich povinností jít; neboť ty peníze mohly napomoci dílu Božímu a pro jejich nedostatek duše hladověly a umíraly pro nedostatek duchovního pokrmu, který jim mohl být dán Bohem povolanými a vyvolenými posly, kdyby byli měli prostředky.“

„Mocné otřásání již započalo a bude pokračovat, a všichni budou vytřeseni, kdo nejsou ochotni chopit se pravdy a zaujmout pro ni neústupné stanovisko a obětovat se pro Boha a jeho dílo. Anděl řekl: ‚Domníváte se, že někdo bude přinucen k oběti? Ne, ne. Musí to být dobrovolná oběť. Bude zapotřebí všeho, aby bylo možno koupit to pole.‘ — Volala jsem k Bohu, aby ušetřil svůj lid, z něhož někteří slábli a umírali.“

„Viděla jsem, že ti, kdo mají sílu pracovat svými rukama a pomáhat podporovat dílo, nesli za tuto sílu stejnou odpovědnost, jako jiní nesli za svůj majetek.

„Potom jsem viděla, že soudy všemohoucího Boha se rychle blíží. Prosila jsem anděla, aby k lidu promluvil svým jazykem. Řekl: ‚Ani všechna hromobítí a blesky hory Sinaj nepohnou těmi, kdo se nenechají pohnout prostými pravdami slova Božího; ani poselství anděla je neprobudí.“ Review and Herald, 1. dubna 1850.